

REFORM ELLER REVOLUTION

Kommunistisk Parti

Kommunistisk Parti
Mail: info@kommunister.dk
Tlf: 302 00 320
ISBN:978-87-89599-35-9

REFORM ELLER REVOLUTION

Indholdsfortegnelse

Forord	4
Venstrebevægelsernes ideologi	6
Europæisk Venstreparti vil ændre EU indefra	13
Partiets organisatoriske og ideologiske uafhængighed skal altid sikres	15
Regeringsansvar i EU svækker de antikapitalistiske kræfter	22
Vi får ikke socialismen foræret	28

Forord

Vi lever i en tid, hvor de materielle og objektive forudsætninger for den socialistiske revolution allerede er modnede. Hver eneste dag bliver det mere og mere åbenlyst, at imperialismens sociale støttebasis bliver stadig snævrere, og at den er ude af stand til at svare på vor tids behov og krav.

Men det er også tydeligt, at den subjektive faktor er relativt tilbagestående, at de arbejdende massers revolutionære organisering og bevidsthed halter bagefter, lige som den kommunistiske og revolutionære bevægelse gør det – og at de institutioner, der producerer og reproducerer borgerlig ideologi, har reel indvirkning og magt.

Den meget intense ideologiske kamp skaber grobund for opportuniste i form af reformistisk opgivenesshed, tilpasning til den eksisterende tingenes tilstand og støtte til EU, som er og bliver den europæiske storkapitals projekt. Det finder vi konkret udtryk for i det Europæiske Venstre Parti (ELP) og i nogle af dette partis medlemspartier.

Socialismens nederlag til kapitalismen under den kolde krig fik store konsekvenser for kommunister overalt i verden. I Europa har det i høj grad svækket den revolutionære bevægelse.

Kommunisterne har kæmpet og fået mange erfaringer under presset fra antikomunismen. Eurokommunismen, der udviklede sig under den kolde krig, forvandlede nogle af de kommunistiske partier til reformistiske gennem revidering af deres revolutionære grundlag. Det drejer sig bl.a. om det franske, det spanske og det italienske parti, som også var initiativtagere til stiftelsen af Det Europæiske Venstreparti samt til dannelsen af de valgalliancer, der opstod i mange europæiske lande.

Den nuværende krise har sat yderligere gang i udviklingen af reformistiske partier. Nye partier, som Syriza og Podemos, vokser frem med stormskridt i Grækenland og Spanien. Det er partier, der udvikler en traditionel reformistisk socialdemokratisk politik.

Det har med ny styrke rejst diskussionen mellem reform og revolution. Fremkomsten af det Europæiske Venstreparti og de tilsluttede organisationer er med til at tydeliggøre forskellene på de to strømninger.

I denne pjece bringer vi forskellige artikler, der viderebringer erfaringerne med Det Europæiske Venstreparti og nogle af dets tilsluttede partier.

Enid Riemenschneider skriver om, hvordan venstrepartierne i Europa i disse år oplever stor tilslutning – som for eksempel ved EU-valget i 2014. Artiklen beskæftiger sig med bevægelsernes og partiernes ideologi og især med EU's venstreparti, »Det europæiske Venstreparti«.

Jørgen Petersen forklarer, hvorfor det ikke kan lade sig gøre at ændre EU indefra, som Europæisk Venstreparti insisterer på.

Ali Rückert beskriver meget konkret, hvordan presset fra antikommunismen satte ind efter socialismens sammenbrud, hvordan de blev lovet succes med opskriften »åbenhed og fornyelse« under henvisning til den politik, som de kommunistiske partier, der havde fulgt »Eurokommunismens« revisionistiske vej i 70'erne og 80'erne, førte.

Herwig Lerouge beskæftiger sig med det parlamentariske spørgsmål. Blandt andet spørgsmålet om deltagelse i regeringer i det kriseramte Europa, hvor storkapitalen gennem EU dikterer nedskæringer over en bred kam.

Jørgen Petersen skriver om, hvorfor det er nødvendigt at have klarhed om de bærende principper for et socialistisk Danmark, for at gøre op med den kriseplegede kapitalisme.

Kommunistisk Parti
maj 2015

VENSTREBEVÆGELSERNES IDEOLOGI

**Enid Riemenschneider,
medlem af Kommunistisk Partis internationale udvalg**

I kølvandet på reaktionens sejr i Europa i 1989-90 fik venstrefløjspartierne vind i sejlene, fordi det nu var »bevist«, at de – i modsætning til de kommunistiske partier – havde haft ret med hensyn til den virkeliggjorte socialisme. De blev stuerene, samtidig med at de kommunistiske partier blev voldsomt svækkede.

Et parti, der kalder sig socialistisk, men lægger afstand til marxismen, fører faktisk falsk varebetegnelse.

Resultatet af socialismens nederlag for arbejderklassen lod ikke vente på sig. Skridt for skridt blev hævdvundne rettigheder tilbagerullet. Men efter 20 år i chok og med voksende undertrykkelse fra kapitalen og dens stat ulmer modstanden nu mange steder.

Det er på den baggrund, venstrefløjspartierne oplever både medlemstilvækst og i flere lande har fået placeringer i det parlamentariske system. De har i dag en styrke og en indflydelse, som vi i generationer ikke har set magen til.

I klassesamfundets ideologiske kamp står marxismen, praktiseret og forsvaret af de kommunistiske partier, over for den herskende klasses ideologi, den borgerlige ideologi. Kampen går over en bred front, simpelthen fordi den herskende klasses tanker er de herskende tanker i

hele samfundet.

Aflæggere af de herskende tanker, det vil sige den af borgerlige ideologi, kendes som revisionisme, reformisme, [1] anarkisme, trotskisme, »venstrekommunisme« med flere –ismer. De har altid været ledsagere i kampen mellem den marxistiske og den borgerlige ideologi, og de har altid eksisteret som en hindring for den marxistiske ideologis gennemslagskraft i arbejderklassen.

DEN NYE REFORMISME

Mens de fleste nok vil anerkende, at revisionisme og reformisme fungerer som borgerlig ideologi, vækker det måske undren, at vi også karakteriserer partier og bevægelser »til venstre« herfor som ideologiske aflæggere af den borgerlige ideologi. Det følgende vil samle sig om dette udsagn.

Det har som sin første forudsætning, at marxismen er en kæmpende, partisk ideologi, der stiller krav til sine udøvere om at tilegne sig den marxistiske verdensanskuelse (den historiske og dialektiske materialisme) herunder læren om klassekampen, og at de kæmper ensidigt på arbejderklassens side for socialismen.

For det andet beror udsagnet på, at ingen af venstrebevægelsens partier og

ideologiske strømninger opfylder disse betingelser for kunne kaldes bærere af den marxistiske ideologi, eller nutidigt udtrykt: marxismen–leninismen.

For det tredje er tilhængere og medlemmer af disse partier og bevægelser ganske vist for det meste båret af ærlig humanisme og forestillinger om »retfærdighed«. Men de forfægter derudover forskellige ideologiske og filosofiske retninger, der enten i deres grund er borgerlige, eller gennem partiernes praksis borgerliggøres.

Venstrebevægelserne har undertiden præsenteret deres ideologi som »den tredje vej«. Men lige så lidt som klassekampen har en selvstændig tredje part, lige så lidt kan en tredje ideologi gøre sig selvstændigt gældende i klassekampen.

Hvor marxismen og socialismen siver bort, strømmer den borgerlige ideologi ind. Eller som Dimitrov udtrykte det (om nødvendigheden af forenet kamp mod fascismen): »den, som ikke vil være hammer, bliver ambolt!«

Socialisme er ideologisk set lig med marxisme. Så et parti, der kalder sig socialistisk, men lægger afstand til marxismen, fører faktisk falsk varebetegnelse. Vi vil illustrere det i gennemgangen af Det europæiske Venstreparti.

DE EUROPÆISKE PARTIER

Det europæiske Venstreparti (ELP) er et af de europæiske partier. Disse partier er EU-lovfæstede i overensstemmelse med en EU-forordning af 4. november 2003 om statut for og finansiering af politiske partier på europæisk plan.

Alle de store partier i EU-landene har samlet sig i sådanne partier, alt efter deres samstemmende politiske mål. Socialde-

mokrater, liberale, grønne, kristelige og så videre. De er også åbne for partier i landene uden for EU.

Partiernes statutter er godkendt af EU, og de forudsættes således at have deres politiske virke inden for rammerne af EU's traktater og lovgivning.

De europæiske partier forudsættes at have deres politiske virke inden for rammerne af EU's traktater og lovgivning.

De modtager et årligt økonomisk tilskud som driftstilskud, og disse tilskud kan udgøre op til 85 procent af et partis udgifter. Til gengæld kontrolleres deres regnskaber, og EU-Parlamentet fører regelmæssig kontrol med partiernes arbejde.

Partiernes arbejde er knyttet til EU-parlamentet, og EU's formål med disse partier er klart nok at fremme en europæisk synsmåde og vinkel i parlamentets arbejde frem for nationale.

De europæiske partier må ikke forveksles med parlamentsgrupperne, der også optager parlamentsmedlemmer, der ikke er medlemmer af et af de europæiske partier – som for eksempel Folkebevægelsen mod EU. Gruppetilhørsforholdet sikrer parlamentsmedlemmerne stemmeretten og finansiel støtte.

På den anden side er der absolut et sammenfald mellem de europæiske partier og parlamentsgrupperne, hvad angår den partimæssige sammensætning.

DET EUROPÆISKE VENSTREPARTI

Det europæiske Venstreparti (the »EuropeanLeft« (ELP)) oprettedes i 2008 ved godkendt statut. I den erklærer partiet at samle »*demokratiske partier fra det alternative og progressive venstre på det europæiske kontinent*«. Konkret rummer ELP partier, i hvis navne indgår »socialistisk«, »arbej-

der-« eller »kommunistisk«, foruden andre såkaldt alternative partier fra venstrebevægelsen.

Blandt de 26 medlemspartier er for eksempel: Die Linke (Tyskland), Frankrigs kommunistiske Parti, SYRIZA (Grækenland), Izquierda Unida (Det forenede Venstre), (Spanien), Rifondazione (Italien) og Enhedslisten (Danmark).

Et mindre antal partier har observatørstatus, heriblandt AKEL (Cypern) og DKP (Tyskland).

Aktuelt er ELP's øverste ledelse sammensat således:

Pierre Laurent, formand, (formand for Frankrigs kommunistiske Parti), Maria Teresa Mola, vicepræsident (Spanien, medlem af Izquierda Unidas føderale politiske råd), Alexis Tsipras, viceformand (Grækenland, formand for SYRIZA) og Marisa Matias, vicepræsident (Portugal, medlem af Bloco de Esquerda (Venstreblokken)).

MÅL OG IDEOLOGI

Partiets mål fremgår af en agitationsfolder, hvorfra citereres:

»Vi kæmper for en omdannelse af den Europæiske Union; for en omdefinering af dens mål, politik og strukturer; for en økonomisk, social og økologisk produktionsmodel baseret på solidaritet, social retfærdighed, demokrati og selvbestemmelse for folkene, og som handler i folkets tjeneste. ...

Vi stræber efter et samfund, som rækker udover kapitalistisk og patriarkalsk logik. Vort mål er et fredeligt samfund, menneskelig frigørelse, befrielse af mænd og kvinder fra enhver form for undertrykkelse, udnyttelse og udelukkelse.«

Og fra ELP's statut: *»Vi henviser til værdierne og traditionerne fra den kommunistiske, socialistiske og arbejderbevægelsen,*

fra feminismen, fra den feministiske bevægelse, fra bevægelsen for ligestilling mellem kønnene, bevægelsen for miljø og bæredygtighed, fred og international solidaritet, menneskerettigheder, humanisme og antifascisme, progressiv og fordomsfri tænkning, både nationalt og internationalt. Vi arbejder sammen i traditionen fra kampene imod kapitalistisk udbytning, økologisk ødelæggelse, politisk undertrykkelse og kriminelle krige, mod fascisme og diktatur...«

ELP forkaster *»kapitalismen og ... de finansielle hegemoni-grupper med deres verdensomspændende forsøg på at påtvinge folkene ... deres neo-liberale politikker ved hjælp af de såkaldte politiske og økonomiske eliter«.*

Ideologien er et sammensurium, og begreber som »arbejderklasse«, »klassekamp« og »revolution« forekommer ikke. Referencerne til den revolutionære og arbejderbevægelsen lægger mildnende afstand: »værdier« og »traditioner«. Kapitalismens ondskab og uretfærdighed skyldes *»de såkaldte politiske og økonomiske eliter«.*

ELP OM KRISEN

ELP's 4. kongres afholdtes i december 2013, og slutdokumentet derfra er en væsentlig kilde til forståelse af partiets politik.

I fortalen hedder det, at Europa nu er i en dyb krise, der har sin årsag i det *»finansierede kapitalistiske system og i EU's ultraliberale model, der overvåges af de finansielle markeder«.* Og europæiske ledere har valgt at gå *»atlanticismens«, NATO's og militære interventioners vej. Den vej »trækker hele kontinentet ned i recession, og EU vil geråde i en eksistensiel krise«.*

Men ELP »vil ikke sidde med hænderne i skødet, mens EU smuldrer, og risikere, at »monstrene (fascister?) kryber frem af murebrokkerne«, og ønsker heller ikke, at »nationalistiske løsninger sætter folkene op imod hinanden«.

»Det er derfor, vi kæmper for en gendannelse af Europa, med andre ord for en ny definition af dets målsætninger, politikker og strukturer: en helt anderledes model - økonomisk, produktiv, social og økologisk, som er baseret på solidaritet, social retfærdighed og en folkelig suverænitet.«

»Vi ønsker at tage magten tilbage fra finansens statskup«.

ELP ønsker at »vise vejen for arbejdere og borgere, så at de kan tage magten over politiske beslutninger; vi ønsker ... at tage magten tilbage fra finansens statskup«.

I afsnittet, der behandler krisen i Europa, står der: »Imidlertid er krisen i EU af en særlig natur, eftersom den hænger sammen med EU's konstruktion og med de neoliberale doktriner, der er sat intensivt ind - før og efter krisens udbrud.«

Ganske vist peger ELP på den forulykkede euro som et særligt træk i krisen i Europa, men hvad de neoliberale doktriner angår, er de jo ikke mere »neo« end »liberale«, og de har kunnet ses i Romtraktaten og frem, og de er lovfæstede i forfatningstraktaten! Senere i afsnittet står der:

»Krisen er systemisk. I storfinansens tjeneste har europæiske regeringsledere foretaget massive kapitaloverførsler, hvorved de har forvandlet bankernes gæld til offentlig gæld. Så 'gældskrisen' er altså en privat gældskrise!«

Det »systemiske« i krisen henviser ikke til kapitalismen som system eller til dens indre modsigelser - men til EU's krise-

håndtering. Og dén kritiseres detaljeret og med korrekt inddragelse af både troika'en [2] og/eller Kommissionen, som kaldes udemokratisk og centralistisk. Meget talende for den praktiske politik er det dog, at det fremtrædende medlemsparti SYRIZA er en varm af tilhænger både EU og af euroen.

ELP OM INTERNATIONAL POLITIK

I det internationale afsnit kritiseres EU for ikke at være et redskab til fremme af internationalt samarbejde for udvikling, men for tværtimod at indgå frihandelsaftaler, der udnytter partnerne. I stedet for at arbejde for fred går EU i makkerskab med NATO og spiller her oven i købet en ledende rolle blandt de imperialistiske kræfter.

ELP fastslår, at »kapitalismen kan ikke menneskeliggøres« og har en række af forslag til at modvirke EU's udenrigspolitik. Her er plukket nogle eksempler i overskrift:

»at konfrontere den systemiske krise i den internationale storfinans; at foreslå en alternativ økonomisk model ...; at reagere på udviklingens udfordringer: bekæmpe sult og fattigdom, give svar på energi- og fødevarerkrisen og garantere adgangen til vand; at fremme værdier som solidaritet og lige rettigheder ...; at dele magten, bygge ægte demokrati i stedet for kapitalens og patriarkatets magt ... bekæmpe autoritære principper, anti-kommunisme og anti-socialisme.«

Det er igen en prøve på de borgerlige og ubrugelige analyser (»den systemiske krise i den internationale storfinans«), den fuldstændigt sammenrodede ideologi (kapitalisme sidestilles med »patriarkatets magt«). Javist - klassekamp er kvinde-

kamp, men »patriarkat« er ikke et begreb, der er fra samme skuffe som »kapitalisme«.

ELP OG IMPERIALISMEN

En egentlig analyse af imperialismen findes ikke, men USA's og NATO's krigspolitik fordømmes. Fordømmelsen munder ud i ytring af modstand mod de mørkelagte forhandlinger om den store transatlantiske frihandelsaftale mellem EU og USA/Canada. Advarslen lyder, at denne aftale vil få indvirkning »på enhver økonomisk sektor, indbefattet de mest strategiske, kan ødelægge de europæiske staters økonomi og på begge kontinenter forringe arbejderne rettigheder, samt sociale, miljø- mæssige og fødevarer normer«.

Det udelades taktfuldt, at EU selv flittigt arbejder på disse ødelæggelser.

Er EU måske ikke selv imperialistisk?

»Forsvaret af fred og sikkerhed for folkene er en af ELP's vigtigste målsætninger.« »Krig må forlades som et værktøj i internationale forhold.« »Under NATO's formynderskab har EU for nylig deltaget i større internationale konflikter og har understøttet dets imperialistiske allieredes valg, især Israels krigeriske kolonipolitik i Palæstina.«

Skal det forstås sådan, at EU ikke selv er imperialistisk?

ELP ser dialog mellem progressive kræfter i hele verden som et uundværligt led i international politik. Særlige mål herfor er ventrekræfter i Latinamerika, i Middelhavsområdet, på det afrikanske kontinent og i BRIK-landene. [3]

Latinamerika: ELP ser udviklingen i nye regionale samarbejdsformer som mulig model for partiets omskabelse af EU, »et håbets vindue og et konkret eksempel på en alternativ model over for neoliberalismens globale dominans.« ALBA nævnes, men

betegnes ukorrekt som »overstatlig«. ELP kræver, at blokaden mod Cuba hæves, og at »de fire« frigives. Det er jo positivt.

Middelhavsområdet: En analyse af urolighederne i den arabiske verden er kun skitseret. Der peges på en eksisterende dialog med relation til oprørene, påbegyndt i 2012 og fortsat under World Social Forum i Tunis samme år.

Det afrikanske kontinent: Det konstateres, at Europas fortid og EU's nuværende aftaler ikke er nogen gunstig baggrund for samarbejdet med det afrikanske venstre. Men ELP ønsker at »uddybe kontakterne«. Så mange er ordene – men man kunne jo begynde med at interessere sig for Sahelområdet, hvor EU både har store planer for udnyttelsen af området (: »udvikling og sikkerhed«), og hvor der føres krige.

BRIK-landene: Partiet vil gerne hjælpe en dialog på vej med venstrekræfterne for at afklare udsigterne for et »globalt alternativ til den neoliberale kapitalismes hegemoni«.

ELP OG DET NATIONALE SPØRGSMÅL

Om den gryende modstand i Europa hedder det, at krisepolitikken har vendt folkene imod politikerne og regeringerne, og korrekt nævnes den truende fare fra højre, herunder fra fascistiske og nazistiske.

Derfor må der fremvises alternativer, der må være bevægelse, og bevægelserne må forbindes. ELP's rolle forklares sådan:

»Som progressive og antifascistiske kræfter er vort mål at hjælpe det europæiske folk til sejr i den mest intensive klassekonfrontation, vi har set siden den finansielle krise i 1929 og under Anden Verdenskrig. Vi betragter os som som et redskab for dem, der er engageret i kampen mod uretfærdighed og udbytning. Vi fastholder vores ambition om at skabe en europæisk, politisk og social

front imod ned- skæringer og for venstre- fløjs-alternativer.»

At »hjælpe« og at være et »redskab« passer ikke så godt med ambitionen om »at skabe en samlet front«. Klassekampen er her omdøbt til »klassekonfrontation«, og de europæiske folk er blevet til »det europæiske folk«. Det virker som en afstandtagen fra den kamp for national selvstændighed, der føres i de enkelte lande, og som er en nødvendig kamp for bevarelse af et demokrati for folkene. Det er også i modstrid med udsagn andre steder i dokumentet, som for eksempel i programmet.

PROGRAM

ELP's alternative program for Europa har fire hovedpunkter:

1) *Fokus på beskæftigelse, social, økologisk og solidarisk udvikling:* For eksempel krav om anstændige lønforhold og anstændig pension, forsvar for den offentlige sektor.

2) *Frigørelse fra de finansielle markeder: økonomien i menneskets tjeneste:* Den økonomiske og monetære union må ændres radikalt. »I mellemtiden« vil ELP for eksempel begynde at stille kritiske spørgsmål vedrørende den Europæiske Centralbank.

3) *Respekt for folkelig selvbestemmelse og demokratisk udvikling:* For eksempel må kommissionen afgive magt til Parlamentet og til de nationale parlamenter.

4) *Fred og samarbejde mellem folkene:* Opløsning af NATO, fremmede baser ud af Europa, nye økonomiske og handelsrelationer med resten af verden, afskaffelse af Schengen- og Frontex-traktaterne, afvisning af forhandlingerne om »Det transatlantiske Partnerskab om Handel og Investering«.

Disse mål vil aldrig kunne opfyldes inden for EU-traktaternes rammer, og de giver falske forestillinger om, hvad der kan opnås i EU-parlamentet.

Initiativerne for 2014 og følgende år er: at organisere et årligt »Europæisk Forum for Alternativer«, at programmere en årlig folkelig kampagne, og at organisere politiske arrangementer i naboregioner med deltagere fra ELP-partier og fra andre lande. ELP's 9. sommeruniversitet afholdes i år i Tyskland i samarbejde med Die Linke.

SAMMENFATNING

Dokumentet indeholder mange kritiske beskrivelser af EU's reaktionære og hykleriske politik. Den koloniale og krigspolitikken fordømmes, tilligemed samarbejdet med USA og NATO. Men hverken klassekampen, klassekræfterne eller arbejderklassens særlige rolle i kampen mod monopolerne vises nogen opmærksomhed i dokumenterne. Ej heller den organiserede EU-modstand.

Krisens årsag placeres inden for forståelsesrammen: neoliberalismen og de finansielle monstre, og metoden til bekæmpelsen af krisen er - som også partiets erklærede mål - en rekonstruktion af EU.

Partiets aktiviteter består i at samle medlemspartierne stemmeafgivelse i EU-parlamentet, at lancere politiske kampanjer og at udsende solidaritetserklæringer, for eksempel i forbindelse med strejker eller andre kampe imod reaktionen, eller fordømmelser af reaktionær politik eller handlinger.

Ideologien er et sammensurium af »værdier« fra socialismens teori og praksis og fra enkeltsagsbevægelser. Løsrevne ord fra den marxistiske terminologi forekommer som pynt. Ideologien er ikke ma-

terialistisk/socialistisk, men idealistisk/borgerlig. Især de ukorrekte og ubehjælpssomme analyser af krisen og standpunkter til imperialismen afslører dette. ELP arbejder ikke for socialismen, det er ikke og vil ikke være et arbejderparti, endsige et socialistisk parti.

Men især unge, der higer efter forandringer og søger alternativer til det samfund, de lever i, kan føle sig tiltrukket af denne vidtfavnende friskhed og skikkelige politik. Problemet er, at kosten er kager og ikke det gode grovbrød.

Noter:

[1] Reformisme: overbevisning om, at man kan reformere sig ud af kapitalismen. Revisionisme: bestræbelser på at revidere marxismen, der kan bringe den i overensstemmelse med reformismens opportunistiske politik.

[2] Troikaen er EU's centralbank, Kommissionen og IMF.

[3] BRIK-landene er Brasilien, Rusland, Indien og Kina. Men Sydafrika er kommet til, så det burde egentlig være »BRIKS-landene«, medmindre ELP med vilje udelader Sydafrika.

Kilder:

www.european-left.org

<http://www.european-left.org/positions/congress-motions/documents-4th-el-congress>

http://www.european-left.org/sites/default/files/leaflet_en.pdf

EUROPÆISK VENSTREPARTI VIL ÆNDRE EU INDEFRA

Jørgen Petersen, formand for Kommunistisk Parti

I en række EU-lande diskuteres det Europæiske Venstreparti (ELP) med stadig større intensitet. Hidtil har diskussionen i Danmark været meget begrænset.

EU er storkapitalens projekt og har været det helt tilbage fra stiftelsen. EU er et redskab til at forsvare den europæiske storkapitals interesser overfor både imperialistiske rivaler og ikke mindst for at tøjle den europæiske arbejderklasse og dens faglige og politiske organisationer og optimere profitten.

Under den dybe kapitalistiske krise i Europa har EU har været et centralt redskab for den herskende klasse, som gennem EU har formuleret en fælles strategi for at sikre både euroens og kapitalismens overlevelse. I land efter land er de samme angreb haglet ned over arbejderklassen og det store befolkningsflertal.

ET BRUD MED EU ER NØDVENDIGT

Der kan ikke føres en politik i folkeflertallets interesser indenfor finanspagtens rammer. EU har ydermere traktatfæstet, at medlemslandene skal føre en liberal økonomisk politik. Der kan kun skabes et reelt politisk alternativ, til den kurs der føres i alle EU-lande, gennem et brud med EU.

Europæisk Venstreparti har et andet afsæt. ELP er et europæisk parti, som får

dækket op til 85 procent af sine udgifter gennem bevillinger fra EU-parlamentet, i år over 1.200.000 euro. Partiet har en alenlang liste med kritik af EU og den politik EU fører. Det tiltrækker naturligvis mange frustrerede vælgere.

Men ELP kæmper ikke for at styrke modstanden mod EU. Tværtimod kæmper ELP i flere lande for at forhindre, at den brede folkelige kritik af EU udvikler sig til modstand og kamp for udmeldelse af EU. ELP er erklærede EU-tilhængere, med en strategi for at forandre EU indefra, som sit grundlæggende afsæt. Derfor opstillede ELP Syrizas leder Alexis Tsipras, som kandidat til formandsposten for EU-kommissionen!

»I dag eksisterer eurozonen. Vi har en økonomisk union og en fælles valuta. Alle andre alternativer er værre. (...) Hvis Grækenland eller noget andet land i i krise forlader euroen, vil det være en katastrofe for Europa.« Sådan sagde Alexis Tsipras, i fuld overensstemmelse med ELP's grundlag, da han besøgte USA i november måned 2013.

ELP's 32 medlemsorganisationer har ikke et fælles ideologisk grundlag. ELP rummer tidligere socialdemokrater for eksempel i det tyske parti Die Linke. Der er partier med flere ideologiske strømninger,

som det græske Syriza og Enhedslisten i Danmark.

Der er også erklærede kommunistiske partier, som Frankrigs Kommunistiske Parti, Italiens Kommunistiske Parti og Spaniens Kommunistiske Parti. Under den kolde krig forsvarede de sidstnævnte den såkaldte eurokommunisme og opgav marxismens ide om et revolutionært brud med kapitalismen og støttede allerede dengang EU.

EU KAN IKKE EROBRES INDEFRA

I modsætning til ELP mener Kommunistisk Parti, at det er kapitalismens grundlæggende modsætninger og ikke spekulanter fejlslagne politik, som er

årsag til kapitalismens kriser. Derfor er det utilstrækkeligt at skifte politikerne ud.

Kommunistisk Parti kæmper for at forsvare den nationale selvbestemmelse og for en dansk udtræden af EU. Det kræver en bred folkelig alliance, også med ikke-socialistiske kræfter. Derfor støtter Kommunistisk Parti Folkebevægelsen mod EU.

Den internationale solidaritet i EU må udvikle sig som en fælles kamp imod EU og den europæiske storkapital. En solidarisk udvikling i Europa frem mod socialismen vil kun kunne ske imod og på trods af EU. Ideen om, at man kan erobre EU's organer fra den europæiske storkapital, er i bedste fald en naiv illusion.

PARTIETS ORGANISATORISKE OG IDEOLOGISKE UAFHÆNGIGHED SKAL ALTID SIKRES

Ali Rückert, formand for Luxembourgs Kommunistiske Parti og chefredaktør af partiets dagblad Zeitung vum Lëtzebuenger Vollek

Forsøgene på at udradere det kommunistiske parti begyndte allerede ved udgivelsen af de første marxistiske værker. Kun fire år efter udgivelsen af Det kommunistiske Manifest, så vi i »Retssagen mod kommunister« i Köln i 1852 et forsøg på at forbyde Kommunisternes Parti, som netop var ved at blive skabt.

I næsten alle verdens lande forsøgte borgerskabet at forhindre udviklingen af en stærk kommunistisk bevægelse. Disse forsøg er ikke stoppet i vor tid, tværtimod er de blevet endnu mere aggressive og varierede. Samtidig er der altid forsøg på anvendelsen af den trojanske hests taktik – det vil sige revision af de grundlæggende marxistiske principper, læren om klassekampen, under påskud om »modernisering« af den marxistiske teori.

Siden stiftelsen i januar 1921 har Luxembourgs Kommunistiske Parti stået over for mange angreb fra reaktionære kræfter. Efter alle strejker, aktioner og demonstrationer i 20'erne og 30'erne, var det altid kommunisterne, som blev arresterede og skældt ud som politiske »anførere«.

Luxembourgs reaktionære borgerskab gjorde et forsøg på at forbyde og opløse det kommunistiske parti og mange andre venstreorienterede organisationer ved

hjælp af en ny lov, men fejlede den 6. juni 1937. I maj 1935, fremlagde regeringen et udkast til »Lov til beskyttelse af den politiske og sociale orden«, som affødte en meget bred opposition i det luxembourgske folk. Loven blev vedtaget i det nationale parlament den 23. april 1937 med 34 stemmer for, 19 imod og én, der undlod at stemme. Samtidig blev det besluttet at bede om vælgernes støtte ved en folkeafstemning. Det kommunistiske Parti organiserede en bred kampagne sammen med mange fagforeningsmedlemmer, socialdemokrater, frisindede og andre demokratisk orienterede folk for at forklare baggrunden for denne lov. Det endte med, at loven blev afvist med 50,57 procent af stemmerne ved folkeafstemningen den 6. juni 1937.

MODSTANDSKAMP UNDER TYSK BESÆTTELSE

Ikke engang de tyske fascistiske troppers besættelse af Luxembourg kunne stoppe det kommunistiske partis aktiviteter. I modsætning til alle andre politiske partier, som opløste sig selv, besluttede KPL at fortsætte sine aktiviteter under jorden. Kommunisterne vandt stor hæder og respekt i befolkningen ved deres aktive

modstand mod de fascistiske besættelse. Selv om partiet led store og smertefulde tab i politirazziaer, anholdelser, fængslinger, tortur og mord, lykkedes det ikke for fascisterne og deres håndlangere at knuse det kommunistiske parti.

KPL kom moralsk styrket ud af besættelsen og forstærkede sine rækker med mange nye medlemmer i hele landet. Mellem 1945 og 1994 var KPL permanent repræsenteret i Deputeretkammeret (det nationale parlament) og i kommunalbestyrelserne mange steder i den sydlige del af landet.

Men de strukturelle forandringer i økonomien og samfundet, som fandt sted mellem 1979 og 1990, så vel som afviklingen af stålindustrien, førte til alvorlige problemer for KPL. Partiets mest aktive og trofaste medlemmer kom hovedsageligt fra minedriften og stålindustrien. Der var hovedsageligt tale om medlemmer, der havde været med længe, med en vis marxistisk skoling. Men som et resultat af partiets succesfulde aktiviteter i fredsbevægelsen efter 1980, kom der flere og flere unge og intellektuelle medlemmer til KPL. Flere af dem følte sig kaldet til at »rette« eller »forbedre« den marxistiske teori på grundlag af deres indsamlede borgerlige viden.

SOCIALISMENS NEDERLAG

Ved det dramatiske nederlag for de socialistiske lande, kapitalismens sejr i »den kolde krig« og genoprettelsen af de kapitalistiske sociale relationer i Sovjetunionen og i de tidligere socialistiske lande i Østeuropa, befandt KPL, som altid havde udvist stærk solidaritet med USSR og de socialistiske lande, sig i en vanskelig situation, hvor selve partiets overlevelse var på spil.

Frem til 1990 kunne KPL hovedsageligt finansiere sine aktiviteter gennem medlemsbidrag og bidrag fra partiets venner. Dertil kom godtgørelser fra dets parlamentarikere på nationalt og kommunalt plan og fra partiets trykkeri. Efter 1990 havde partiet kun én valgt plads i det nationale parlament, og efter Vesttysklands annektering af Østtyskland stoppede ordrerne fra DDR virksomhederne til partiets trykkeri fra den ene dag til den anden. I denne situation var selv det kommunistiske dagblad i en alvorlig fare.

De socialistiske samfunds sammenbrud i Østeuropa førte også til en situation, hvor mange kommunister mistede modet.

De havde været overbeviste om socialismens historiske overlegenhed over kapitalismen, og i mange tilfælde skelnede de ikke mellem deres ønsker og virkeligheden. Mange af dem blev passive eller forlod endda partiet.

FORKLÆDT REVISIONISME

KPL blev alvorligt svækket og måtte indstille sine aktiviteter på fabrikker og på kommunalt plan. Men dets eksistens som kommunistisk parti var på spil på grund af revisionistiske ideer, som havde til formål at ødelægge partiets kommunistiske karakter, dets organisationsformer, at afvikle dets marxistisk-leninistiske grundlag og lede partiet på en reformistisk kurs

Alt dette skete under dække af »isolering af konservatisme og sekterisme«, »brud med de stive strukturer, som havde karakteriseret arbejdsstilen i flere årtier«, »modernisering« af partiet for at gøre det »mere demokratisk« og »mere effektivt«. Dette var hovedkonklusionerne i en appel udgivet af en gruppe af »fornyrere« med

titlen »For vores partis og venstrekræfternes fremtid!« i begyndelsen af december 1993, under forberedelsen af KPL's 27. kongres.

Adskillige kammerater fulgte disse ideer, da praktisk talt alle kommunister var utilfredse med partiets situation. På den ene side havde der været reelle mangler i det interne partidemokrati, og på den anden side søgte mange kammerater enhver hjælpende hånd for at undgå en yderligere tilbagegang for partiet.

Anføreren af fornyergruppen i KPL havde allerede udgivet en række artikler i det kommunistiske dagblad »Zeitung vum Lëtzebuurger Vollek« under titlen »Afsked med kommunismen? Argumenter for en ny social humanisme«.

I disse artikler udtrykte han blandt andet ideer om »det moderne parti, som er afhængigt af en radikal social demokratisering« ikke kan være »et klasse parti« eller »et parti af leninistisk type«, da »denne type allerede bærer kimene til senere afvigelser«. Dette parti kan heller ikke være »i besiddelse af ÉN korrekt teori«. Derudover finder han, at »skellene mellem partier, afgrænsningerne mellem partiorganisering og andre former for organisering til dels er kunstige«. Derfor skulle det være »af afgørende betydning at fremme overvindelsen af disse skel«. Ved at skrive dette havde »fornyernes« ideolog allerede lagt grundlaget for en tværpolitisk venstreorienterede bevægelse, der dukkede op senere, og hvori det kommunistiske parti efter »fornyernes« hensigter, skulle have været opløst.

Lige præcis i åbenhedens ånd skulle den kommunistiske avis have været om-lagt til en »pluralistisk« venstrefløjssavis«. KPL's ledelse af avisen skulle have været er-

stattet af »en fællesgruppe af udgivere« i samarbejde med en »bred kreds af interesserede fra venstrefløjens«, og chefredaktøren skulle erstattes med en »fornyere«.

På den tid var det »fornyernes« stående argument i KPL's interne diskussioner, at »ingen kan have patent på sandheden« – og de forsøgte igen og igen at stille spørgsmålstegn ved den marxistisk-leninistiske ideologi, dens anvendelighed ved samfundsanalyser og om de konklusioner, der kunne uddrages heraf ved tilrettelæggelsen af et kommunistiske partis politik.

EUROKOMMUNISMENS VEJ

For at nå dette mål, citerede de Rosa Luxemburg og Antonio Gramsci, som de brugte til at slå Lenin og partiets »betonstalinister« i hovedet med. I deres appel fra december 1993 forlangte de, at KPL skulle gå samme vej som »det fornyede spanske kommunistparti PCE eller Det Forenede Venstre (Izquierda Unida red.) i Spanien, som kan sameksistere uden problemer, ligesom Rifundazione-kommunisterne i Italien med deres bredt baserede valgalliancer, og som PCF i Frankrig, som åbent diskuterer for øjnene af hele landets befolkning imens de fornyer sig, og som Gregor Gysis tyske PDS, som ved sit besøg har vist os, hvordan en venstreorienteret kan gøre partiet synligt i befolkningen og få mediernes opmærksomhed«.

Medlemmerne blev lovet succes i disse dage med opskriften »åbenhed og fornyelse« under henvisning til den politik, som de kommunistiske partier, der havde fulgt »Eurokommunismens« revisionistiske vej i 70'erne og 80'erne, førte – en vej som KPL havde afvist. Det er velkendt at den succes til sidst medførte en »mutation« af disse partier. De smed deres marxistiske-

leninistiske orientering væk, gav afkald på klassekampen og åbnede sig mere og mere for socialdemokratisk, ny-feministisk og antiglobaliserings indflydelse – og endte i fiasko.

Det franske Kommunist parti (PCF) mistede praktisk talt al indflydelse i arbejderklassen, mens Det italienske Kommunist parti (PCI), som en gang havde haft stærke parlamentariske positioner og dybe rødder i arbejderklassen, udviklede sig i socialdemokratisk retning, ændrede sit navn og sin ideologi (men beholdt sine ejendomme), og nye splittelser i den kommunistiske bevægelse blev starten på en kompliceret ny periode.

PARTIET SPLITTES

De interne diskussioner om KPL's fremtidige ideologiske og politiske retning nåede sin kulmination på den 27. kongres 19. december 1993. Det lykkedes ikke for »fornyerne« at give partiet en ny retning. Tre fjerdedele af kongressens delegerede stemte for en udtalelse, der afviste alle manøvrer om »at gøre organisationen ude af stand til at handle, at opgive dets kommunistiske ideer og dets marxistiske grundlag såvel som at ødelægge dets strukturer«. Denne udtalelse understøttede det efterfølgende valg af en centralkomite, som kunne genetablere partiets handlekraft.

Talsmændene for »fornyerne« – blandt dem nogle parlamentarikere – blev ikke genvalgt til centralkomiteen. 24 »fornyere« besluttede, at de ikke ville acceptere flertallet af de delegeredes beslutninger, og i januar 1994 forlod de officielt partiet, skønt de tidligere altid havde forlangt »hjemmelige valg til alle partiets tilidsposter«, som endda var blevet ved-

taget på KPL's 26. kongres i november 1990. I marts 1994 stiftede de, der forlod partiet, »Det nye Venstre«, som blev ud-råbt til en »tværpolitisk venstreorienteret bevægelse«, men i praksis var rettet mod KPL og beregnet til at headhunte medlemmer af KPL, at bagvaske og at skade partiet i offentligheden.

Splittelsen gjorde KPL's arbejde endnu vanskeligere. På den ene side nægtede det eneste tilbageværende nationale parlamentsmedlem at give sit mandat tilbage til partiet, på den anden side brugte de borgerlige medier »det nye venstres« »reformkommunister« som et instrument mod »beton-stalinisterne i KPL«. Men internt blev partiet knyttet tættere sammen i en ny enighed baseret på marxismen-leninismen. Det var en vigtig forudsætning for at partiet kunne opfylde sine hovedopgaver i de meget vanskelige år, der fulgte.

EN VALGALLIANCE MED ALVORLIGE KONSEKVENSER

I foråret 1999 besluttede et udvidet centralkomitemøde i KPL (medlemmer og kandidater af CK, medlemmer af lokale parti udvalg og partiets kontrol kommission), at deltage i det nationale valg i juni 1999 som en del af en valgalliance. Beslutningen blev truffet på et tidspunkt, hvor partiet endnu ikke var kommet sig over de negative konsekvenser af socialismens nederlag i den kolde krig og partisplittelsen i 1993, hvor partiet stadig i vid udstrækning var isoleret og ikke havde nogen chancer for at vinde pladser i det nationale parlament eller på kommunalt plan. I valg-alliancen deltog »Det nye Venstre« såvel som en trotskistisk organisation, medlemmer af den socialdemo-

kratiske fagforening, som havde forladt »Luxembourgs socialistiske arbejderparti« (LSAP), og uorganiserede venstreorienterede.

Beslutningen om at deltage i denne alliance blev ikke taget på et teoretisk grundlag, men af taktiske årsager, for at forbedre KPL's muligheder ved parlamentsvalget den 12. juni 1999 og til kommunalvalgene fire måneder senere. Der var ingen grundig diskussion om principperne for en kommunistisk alliancepolitik før beslutningen blev taget.

Men medlemmerne af CK vidste, at partiet ville stå over for en stor udfordring, da både de politiske, ideologiske og endda personlige uenigheder mellem kommunister og »fornyere« fortsat eksisterede. Det kunne ikke udelukkes, at flere deltagere i den nye alliance vil misbruge samarbejde til at neutralisere KPL politisk.

En yderligere ulempe var, at et overvældende flertal af kammeraterne hverken havde teoretisk viden eller praktiske erfaringer med alliancepolitik, fordi de ikke havde oplevet tiden med lokale alliancer mellem kommunister og socialdemokrater på kommunalt plan. Endvidere havde omkring en tredjedel af kammeraterne sluttet sig til KPL efter 1990.

Der var også kammerater, der af principielle årsager afslog enhver form for samarbejde, da de ikke anerkendte, at en valgalliance mellem kommunister, socialdemokrater og andre venstreorienterede kræfter kunne være værdifuld - forudsat at de nødvendige kompromisser ved sådan en alliance ikke bryder med partiets ideologiske og strategiske principper. En lokal gruppe af KPL undlod endda at opstille en liste af kandidater til lokalvalgene og opfordrede til at stemme på det soci-

aldemokratiske LSAP. Andre kammerater ønskede ikke at påtage sig den ekstra arbejdsbyrde og afholdt sig fra at deltage i valgkampen.

DÉI LENK MED NUTIDENS ØJNE

Set med nutidens øjne må vi vurdere, at alliancen med navnet »déi Lenk« (Venstre) var ugunstig fra starten, da deltagernes divergerende opfattelser ikke var blevet endeligt drøftet i forberedelsesprocessen.

Det lykkedes ikke for kommunisterne at få gennemført deres forslag om at definere samarbejdet som en valgalliance mellem uafhængige organisationer. I stedet blev individuelt medlemskab vedtaget. Det blev endvidere besluttet, at partistøtten til fremtidige valgte på nationalt eller kommunalt plan vil blive givet til »déi Lenk«.

I forbindelse med dannelsen af kandidatlistes, var der mange forsøg på at udelukke KPL's forslag til kandidater, og at holde antallet af KPL-medlemmer på listerne så lavt som muligt. Valgloven i Luxembourg gør det muligt for vælgerne at afgive personlige stemmer såvel som listestemmer, eller endda for personlige stemmer på forskellige lister. På den anden side, tillader loven kun sideordnet opstilling af kandidater. Det fremmer ikke alliancer mellem to eller flere partier.

Desværre lykkedes rænkespillet mod de kommunistiske kandidater i mange tilfælde. Selv tidligere medlemmer af KPL's centralkomite, der havde opgivet deres tilknytning til partiet og offentligt havde skiftet side, var involveret i intrigerne. I partiet selv opstod en følelse af mistillid og partiets organisatoriske struktur svækkedes. På det tidspunkt havde KPL allerede økonomiske problemer og vanske-

ligheder med at opretholde sit trykkeri og den kommunistiske avis. Under disse omstændigheder var partiledelsen nødt til at yde en større indsats for at sikre partiets ejendom på bekostning af andre politiske aktiviteter.

Resultatet af valget var, at der blev valgt én kandidat til det nationale parlament og flere lokale fællesliste kandidater i de store arbejder byer i det sydlige af landet. KPL's kandidater fik relativt gode resultater. Konsekvenserne af denne succes var, at uenighederne mellem de forskellige dele af valgalliancen ikke blev diskuteret yderligere. Men under overfladen fortsatte intrigerne mod kommunisterne, og hensigterne om at udvikle valgalliancen til et politisk parti blev styrket.

Dette var formelt blevet afvist af alle deltagere ved dannelsen af valgalliancen. Ikke desto mindre stod det mere og mere klart, at visse dele af deltagerne havde til hensigt at danne et nyt politisk parti og dermed at opløse det kommunistiske parti i Luxembourg. Dette kunne nemt være sket, hvis KPL ikke havde reageret.

I løbet af 2002 måtte partiledelsen – hvoraf nogle medlemmer samtidig var involveret i ledelsen af »déi Lénk« – igen og igen afvise forsøg på at forhindre aktiviteter, ja endda brugen af KPL's egne paroler ved offentlige demonstrationer, såvel som udtalelser fra partiet om nationale og internationale begivenheder.

Derudover forsøgte de medlemmer af »déi Lenk«, som var aktive på internationalt plan, systematisk at få andre kommunistiske partier og arbejderpartier til at tro, at KPL var ophørt med at eksistere. I nogle tilfælde var det medlemmer af KPL, som senere forlod partiet, der havde været involveret i disse anti-kommunistiske aktivi-

teter. Herefter begyndte KPL at forny sine direkte kontakter med andre kommunistiske partier.

ALLIANCENS SAMMENBRUD

I februar 2003 afviste valgalliancen at opstille kandidatlistor til EU-parlamentet i 2004 i god tid og at garantere, at et vist antal medlemmer af KPL ville være en del af listen, selv om kommunisterne strengt havde overholdt alle aftaler. Det var begyndelsen til det endelige sammenbrud for valgalliancen.

Inden KPL bekendtgjorde etableringen af sin egen åbne kandidatliste i april 2003, sendte det et brev til »déi Lénk's« landsledelse som et sidste forsøg på at nå til enighed om en fælles liste med lige repræsentation af kandidater udpeget af KPL og »déi Lénk«. Dette blev straks afvist af »déi Lénk«, da nogle af de tidligere »fornyere« og »nye venstre-folk« regnede med en nem succes, hvis der ikke var kandidater på listen fra KPL. I stedet fik hverken KPL eller »déi Lénk« valgt nogen ind ved EU-parlamentsvalget i juni 2004.

Ved parlamentsvalget i juni 2009 opnåede KPL 2,1 procent af stemmerne i det største valgdistrikt, men kunne ikke nå de nødvendige fire procent til et sæde i parlamentet. I 2012 fik KPL efter 18 års fravær kommunale mandater i landets næst- og tredjestørste byer: i Esch/Alzette (5,25 procent) og Differdingen (4,84 procent), og i byen Rümelingen (9,29 procent).

KONKLUSIONER

Set med nutidens øjne må vi vurdere, at valgalliancen, der blev dannet i 1999, under meget ugunstige forhold med andre af den tids venstreorienterede kræfter, let kunne have ført til, at KPL var for-

svundet fra det politiske landskab.

Men denne uheldige oplevelse må ikke bruges som et påskud til principielt at afvise alliancer med venstreorienterede og social-demokratiske kræfter, da kompromiser i politiske spørgsmål - men aldrig i ideologiske og vigtige strategiske spørgsmål - hører til marxismens normale praksis.

I spørgsmålet om alliancepolitikken i almindelighed og valgalliancer i særdeleshed er det i hvert enkelt tilfælde vigtigt at huske den kommunistiske bevægelses grundlæggende synspunkter. Ellers vil det kommunistiske partis eksistens være i fare.

Spørgsmålet om alliancer og navnlig valgalliancer må altid analyseres i forhold til deres formål: at understøtte opgaven med at skabe klassebevidsthed, at vinde flertal af arbejderklassen for vores mål og øge vores indflydelse på andre sociale lag.

Derudover er vi nødt til at tage forskellige nationale betingelser og erfaringer i betragtning. Det betyder, at vores egne analyser og konklusioner ikke automatisk kan overføres til andre lande.

Det vigtigste princip må være, at det kommunistiske partis handlefrihed ikke beskadiges eller endda trues ved dannelsen af valgalliancen. Partiets organisatoriske og ideologiske uafhængighed skal sikres. Med andre ord: Det kommunistiske parti må ikke forsvinde i alliancen, dets selvstændige handlemuligheder må ikke begrænses.

Friedrich Engels skrev i 1889 i et brev til den danske socialdemokrat Gerson Trier:

»For at proletariatet kan blive stærkt nok til at vinde på den afgørende dag må det – og Marx og jeg har sagt det lige siden 1847 – forme et selvstændigt parti forskelligt fra alle andre og i modsætning til dem, et bevidst klasse parti.

Men det betyder ikke, at dette parti ikke i visse øjeblikke kan bruge andre partier for sine hensigter. Det betyder heller ikke, at det ikke midlertidigt kan støtte foranstaltninger fra andre partier, hvis disse foranstaltninger enten er direkte til fordel for proletariatet eller progressive hvad angår økonomisk udvikling eller politisk frihed.

Engels skrev endvidere, at han »ville på ingen måde være ubetinget imod noget som helst midlertidigt samarbejde med« andre partier »med konkrete formål«, »forudsat at partiets proletariske klasse-karakter ikke kompromitteres herved. For mig er det grænsen«. (*)

(*) Tysk version: »Marx Engels Werke«, Bind 37, Side 326 og 327, Dietz Verlag Berlin 1974

(*) Engelsk version: Karl Marx and Frederick Engels, Selected Correspondence, Progress Publishers, Moscow, 1975

REGERINGSANSVAR I EU SVÆKKER DE ANTIKAPITALISTISKE KRÆFTER

Herwig Lerouge, medlem af af centalkomiteen af PTB (Belgiens Arbejder Parti) og ansvarshavende redaktør for tidsskriftet Etudes Marxistes.

Vi må være klare over, at et flertal af Europas folk i dag anser den nuværende sociale orden for at være den eneste mulige. Det bør de europæiske kommunister tilpasse deres taktik til. En revolutionær proces kræver taktisk fleksibilitet, tilpasning til den politiske realitet, en præcis vurdering af målet for hvert enkelt slag, eksakt viden om de involverede klasse modsætninger og magtforhold samt brede alliancer.

Vi kæmper for reformer, vi kæmper for at styrke den arbejdende befolknings politiske og organisatoriske kraft. Vi siger ikke »Det klarer vi for jer«, til folk, men fokuserer på »Tag jeres skæbne i jeres hænder«. I kampen vil arbejderne gøre erfaringer, og det er vores pligt at fremføre det langsigtede socialistiske perspektiv. Selv der, hvor det drejer sig om reformer, er det kampen og ikke parlamenter eller valg, der afgør sagen. Alt hvad arbejderbevægelsen har skabt, er vundet gennem organisering og kampagner og ved at skabe en gunstig magtbalance ude i gaderne.

Men varig fred og social fremgang kræver et socialistisk samfund og en socialistisk revolution. Den parlamentariske, fredelige vej til socialismen hviler på den illusion, at storfinans vil træde til side og uden kamp overlade sit statsma-

skineri til arbejderklassen, når den er tilstrækkeligt repræsenteret i parlamentet.

DET EUROPÆISKE VENSTRE

Den 8.- 9. maj 2004 var PRC (Italiens gendannede kommunistiske parti) og PCF (Frankrigs Kommunistiske Parti) med til at danne Det Europæiske Venstreparti. Tre hundrede delegerede fra 15 partier, der kom fra 12 lande, vedtog det nye partis vedtægter og manifest. Bertinotti blev partiets formand.

Det Europæiske Venstreparti er et kvalitativt spring fra revolution til (venstre-) reformisme, udtalte en af partiets grundlæggere, Lothar Bisky, formand for det tyske PDS. I et interview med avisen Freitag forklarede han: »For de politiske kræfter i den europæiske union, der har deres rødder i den revolutionære arbejderbevægelse, er Det Europæiske Venstreparti et kvalitativt nyt skridt i tilpasningsprocessen imod venstresocialisme [1]«.

Hverken i »Manifest for Det Europæiske Venstreparti« eller i vedtægterne er der nogen henvisning til den private ejendomsret til produktionsmidlerne, det kapitalistiske systems medfødte økonomiske kriser, monopolernes morderiske

konkurrence eller til de ledende imperialistiske magters omfordeling af verdens goder. Det Europæiske Venstreparti lover »et progressivt alternativ«, »fred«, »social retfærdighed«, »bæredygtig udvikling« og mange andre smukke ting, som ingen kan have noget imod [2].

Det forbliver vagt og alt sammen inden for systemets og ejendomsrettens rammer. Man leder forgæves efter nogle henvisninger til en strategi for en social revolution. Tværtimod fokuserer partiet udelukkende på en »dybtgående reform« af systemets institutioner: »Vi vil sikre, at de valgte organer – både det europæiske parlament og de nationale parlamenter – får mere magt og kontrol«. [3]

DIE LINKE

Det tyske venstreparti, Die Linke, er et af de store partier i Det Europæiske Venstreparti. Partiet er stiftet i 2007 ved foreningen af Partiet for Demokratisk Socialisme (PDS, den officielle efterfølger for DDR's ledende parti SED) og WASG (Wahlalternative Arbeit & soziale Gerechtigkeit - som dannedes af skuffede socialdemokrater, fagforeningsfunktionærer og trotskister fra Vesttyskland).

WASG blev stiftet i 2005 på baggrund af protesterne imod Gerhard Schröders koalitionsregering mellem socialdemokraterne (SPD) og de Grønne. Regeringens Hartz IV-reform nedsatte dagpengeperioden til et år, så de arbejdsløse derefter kom på kontanthjælp, og der derigennem skabtes en stor lavtløns-sektor.

Konsekvenserne af Hartz IV-reformerne er en katastrofe for store dele af arbejderklassen. En FN-rapport [4] om den sociale situation i Tyskland beretter, at 13 procent af befolkningen lever under fattigdoms-

grænsen og at 1,3 millioner mennesker har brug for støtte, selv om de er i arbejde, fordi de ikke kan leve af deres løn. To en halv million børn er fattige. Studier viser, at 25 procent af skoleeleverne går i skole uden at have fået morgenmad. I mange skoler serveres der ikke varm frokost. Tyve år efter genforeningen er arbejdsløsheden stadig dobbelt så høj i Østtyskland som i Vesttyskland.

Blandt de ældre stiger fattigdommen på grund af lave og faldende pensionsydelse (som er en konsekvens af de faldende lønninger) og på grund af de umenneskelige forhold på nogle plejehjem. I årene 2001-2010 steg pensionerne i gennemsnit kun 0,82 procent om året, mens inflationen i gennemsnit var 1,36 procent og stigende. I dag er 8,2 millioner mennesker ansat i midlertidige jobs eller »minijobs« – hvor man tjener mindre end 400 euro (3.000 kr.) om måneden. 75 procent af alle nye jobs er midlertidige. Dette gavner kun de super-rige. I Tyskland var der i 2010 924.000 millionærer, 7,2 procent flere end tre år tidligere.

Denne »reform« splittede det socialdemokratiske parti og førte til, at den tidligere socialdemokratiske minister Lafontaine forlod partiet. Han blev fulgt af flere afdelinger af den tyske fagbevægelse. Sammen oprettede de WASG. Det forenede parti WASG-PDS blev til »Die Linke«, og i 2009 fik de 11,9 procent af stemmerne i valget til forbundsdagen, hvor de fik 78 pladser. Medlemstallet steg til 88.000.

Imidlertid fik Die Linke tre år senere, efter de seneste meningsmålinger, svært ved at komme over den udemokratiske fem procent spærregrense, der gælder til alle nationale og regionale valg. I maj

2012 tabte partiet sine pladser i to vesttyske landesparlamerter Slesvig-Holsten (hvor de gik fra seks procent af stemmerne til 2,2 procent) og Nordrhein-Westfalen (hvor de gik fra 5,6 procent til 2,5 procent). Medlemstallet faldt til under 70.000.

DET NYE SOCIALDEMOKRATI

På sin kongres i Erfurt i 2011 vedtog Die Linke et nyt program [5]. Det blev fremstillet som en syntese imellem de såkaldte marxistiske tendenser og de meget reformmistiske »realos«.

Die Linke er »et socialistisk parti, der står for alternativer, for en bedre fremtid« (s. 4). Denne fremtid indeholder ganske rigtigt »et liv i social sikkerhed, en garanteret mindste indkomst over fattigdomsgrænsen, der ikke kan modregnes i og omfattende sikkerhed imod fyringer, en lovfæstet, solidarisk pension over fattigdomsgrænsen til alle, solidarisk sundhedsforsikring, god og gratis uddannelse for alle, kulturel mangfoldighed og alles inddragelse i samfundets kulturelle rigdomme, et retfærdigt skattesystem, som mindsker byrderne for lav- og mellemindkomster, tager mere fra de rigeste og beskatter formuer væsentligt hårdere, for implementering af demokrati og lighed for loven, imod storfinsansens urimelige magtpositioner, for afskaffelse af enhver form for diskrimination på grund af køn, alder, social status, filosofi, religion, etnik oprindelse, seksuel orientering og identitet eller handicap«.

Men det står ikke klart, om alt dette skal realiseres inden for det kapitalistiske system, eller om systemet skal afskaffes. I en del af programmet står der: »vi har brug for et andet økonomisk og socialt system:

den demokratiske socialisme« (s. 4). Den »sociale markedsøkonomi« kritiseres som »et kompromis mellem lønarbejde og kapital, som hverken afskaffer rovdriften på naturen eller de patriarkalske relationer i både det offentlige og det private rum«. I andre dele af programmet er problemet ikke systemet, men »den uhæmmede kapitalisme« (s. 58), »den neoliberale politiske model« (s. 56) og »deregulerede finansmarkeder« (s. 15).

Teksten taler om »en langvarig frigørelsesproces, hvor kapitalens dominans overvindes med demokratisk, social og økonomisk magt«, hvilket fører til et »demokratisk socialistisk samfund« (s. 5). Et sted står: »Ejendomsretten er det afgørende spørgsmål for social forandring. Så længe de store virksomheders beslutninger sigter på overskud frem for samfundets bedste, vil det politiske niveau blive afpresset og demokratiet blive undermineret.

I en anden del »er offentligt ejerskab [begrænset til] tjenesteydelser af fælles interesse, den sociale infrastruktur, energisektoren og den finansielle sektor« (s. 5).

Programmet kopierer desuden den gamle socialdemokratiske tese om, at »demokratiet skal udstrækkes til økonomiske beslutninger og vurdere alle former for ejerskab under frigørende, sociale og økologiske normer. Uden økonomisk demokrati er demokratiet ikke fuldkomment...« Således vil denne »anden, demokratiske, økonomiske orden« altså være en reguleret markedsøkonomi. Vi vil »underkaste markedets regulering af produktion og fordeling demokratisk, social og økologisk italesættelse og kontrol«. »Erhvervslivet må underkastes streng konkurrenceregulering« (s. 5). Demokratisk

kontrol med den økonomiske udvikling »forudsætter, at de finansielle markeder begrænses og hedgefonde forbydes, så markederne kan vende tilbage til deres basale opgave med at tjene real-økonomien« (s. 29), kombineret med keynesianske tiltag, der skal »øge den indenlandske efterspørgsel« (s. 28).

Arbejderklassen har ikke nogen rolle i erobringen af den politiske magt. Der tales om at »vinde flertal« (s. 20) og at »demokratisk socialisme« kan opnås inden for den tyske forfatnings »demokrati« og en »social retsstat«. Efterretningsvæsenet skal afskaffes, men »demokratisk kontrol« med hæren og politiet vil være nok til at omforme dem til redskaber for socialismen.

REGERINGSDELTAGELSE

Ifølge programmet giver deltagelse i regeringen mening, hvis det er baseret på »en afvisning af den neoliberale politiske model«, skaber en »social-økologisk« forandring, og hvis man kan skabe »bedre levestandard for folket«. På den måde »kan Die Linkes og de sociale bevægelser politiske magt styrkes«, og den følelse af politisk afmagt, der findes blandt mange, kan »tvinges tilbage« (s. 56).

Man kan undre sig over, hvordan de kom frem til dette synspunkt, kun et par måneder efter katastrofen i Berlin: et massiv tilbageslag for det, der altid blev holdt frem som et skoleeksempel på partiets strategi.

I august 2010 gik Die Linke dramatisk tilbage ved valget til Berlins senat: efter ti års deltagelse i Berlins regionsstyre faldt stemmeandelen fra 22,3 til 11,5 procent.

I ti lange år havde en koalition mellem SPD og Die Linke styret den tyske hovedstad: De lukkede vuggestuer, beskar so-

cialle ydelser og privatiserede 120.000 kommunale lejligheder. Die Linke stemte for en delvis privatisering af Berlins sporvogne, førte kampagne mod national ensretning af lønnen i den offentlige sektor (hvor lønnen i Øst stadig er væsentligt lavere) og udtalte sig imod forsøg på at bringe Berlins vandforsyning tilbage i offentligt eje. Partiet var også med til at privatisere en del af Berlins største hospital, med dårligere løn og arbejdsvilkår til følge.

Mathias Behnis og Benedict Ugarte Chacón, der begge er politologer og talsmænd for henholdsvis modstands-koalitionen for Berlins Vand og Initiativet mod Berlin Bank-skandalen, gav en ødelæggende karakteristik af politikken i Junge Welt 20. august 2011. Helt fra starten i 2002 viste man klart, hvilken vej SPD-PDS-koalitionen (PDS var endnu ikke Die Linke dengang) ville gå, da de godkendte en garanti for Bankgesellschaft Berlin. Koalitionen overtog risikoen på en række ejendomme til i alt 21,6 milliarder euro (162 milliarder kr.). Siden har Berlin-regionen håndteret bankens årlige underskud. PDS gik med til at garantere aktionærernes udbytte af ejendommene for skatteborgernes penge.

Samtidig førte koalitionen en stram budgetpolitik på bekostning af fx tilskud til blinde i 2003 og støtte til offentlig transport i 2004 efter at regeringen havde beskåret statsstøtten dertil. Der skulle store sociale protester til for at få genindført støtten, selv om den stadig er lavere.

Børnehaver og universiteter gik heller ikke fri. Det førte til stærke studenterprotester og PDS' partikongres 6. december 2003, på det fine Hotel Maritim i Berlins centrum, måtte have beskyttelse mod

studenterne af kampklædt politi, der sparede studenterne ud af gaderne.

I maj 2003 blev der vedtaget regler om at tvinge forældre til at deltage i at købe skolebøger for op til 100 euro.

Die Linke i Berlin er også ansvarlige for forværringen af tusinder af lejerers situation. I maj 2004 solgte de 65.700 boliger, tilhørende det sociale boligselskab GSW, til et konsortium af investeringsbanken Goldman Sachs og investeringselskabet Cerberus – et røverkøb til 405 millioner euro (3 milliarder kr.). I 2010 indvilligede de i at lade firmaerne børsnotere og gjorde dermed tusindvis af Berlinerers hjem til spekulationsobjekter.

De har også beskåret tilskuddene til husværter, der lejede ud til en social leje, uden at kere sig om, hvad der skete med lejerne. I de førhen billige gamle lejligheder – mest beboet af arbejdsløse og lavtlønnede – steg lejen med 17 procent.

VAND BLIVER EN VARE

I 1999 solgte det daværende bystyre 49,9 procent af Berlins vandforsyning til RWE og Vivendi (Veolia). PDS fik ansvaret for økonomien i 2002, men det ændrede ikke noget. Vandpriserne steg med en tredjedel. Under det tidligere bystyre førte PDS kampagne mod den delvise privatisering, men PDS-minister Wolf gjorde nøjagtigt, hvad han selv havde kæmpet imod – han garanterede de private aktionærers indtægter, og byens budget nød samtidig godt af de høje vandpriser.

I koalitionsaftalen fra 2006 stod Die Linke og SPD for, at vandforsyningen skulle tilbage på offentlige hænder. Intet blev gjort. Tværtimod kæmpede de af alle kræfter imod en stor udenomsparlamentarisk bevægelse for at offentliggøre en

hemmelig aftale om privatisering af vandforsyningen. Mere end 666.000 forlangte at se aftalen i en folkeafstemning, som koalitionen kæmpede imod. Efter sejren ved afstemningen måtte de se nederlaget i øjnene, men koalitionen vedblev at modsætte sig ethvert lovgivningsinitiativ fra befolkningen.

Det eneste, de havde at sige til deres forsvar, var alle socialdemokraters evige omkvæd: »Uden os var det gået meget værre«. Nej, det ville have været nøjagtigt det samme, eller måske bedre, fordi deres deltagelse lammede en del af den potentielle modstand.

Da de var blevet stemt ud, beklagede de sig over, at de ikke havde kunnet gennemtvinge deres synspunkter over for SPD. De »manglede manøvrerum«, som partiformanden Klaus Lederer sagde. Naturligvis, men når man lover at gå i regering for at forandre tingene skal man ikke forbavses, når folk spørger: Hvad har I så ændret?

Ganske som i Berlin har partiet taget del i nedskæringer og lukninger i de regionale regeringer i Mecklenburg-Vorpommern og Brandenburg.

DELTAGELSE I ALLE REGERINGSNIVEAUER

Alligevel konkluderede Erfurt-kongressen altså, at det giver mening at være med i regeringen. Deltagelse i borgerlige regeringer, ikke kun lokale men også for hele Tyskland, bliver nu dårligt nok diskuteret i partiet. Partiledelsens højrefløj har oven i købet brugt de nylige dårlige resultater til at forlange, at partiet opgiver sin »trang til at forblive i opposition«. I stedet skal det åbent erklære sin hensigt om at deltage på alle regeringsniveauer, særligt sammen

med »den naturlige koalitionspartner«, SPD. Dietmar Bartsch, en af højrefløjens ledende talsmænd, bliver støttet af partiet i alle fem delstater i Øst, hvor partiet har langt de fleste medlemmer. I Øst er rege- ringsdeltagelse nu normen.

Oscar Lafontaine, som anses for at være en del af partiets venstrefløj, var aldrig modstander af at deltage i koalitioner – tværtimod. Han er keynesianer og drøm- mer om en slags nationalt afgrænset so- cial velfærdsstat. Tilbage til 1970erne. Han og hans støtter formulerer hele tiden »principper« eller »betingelser«, som skal opfyldes, for at de vil være med til at gå i regering.

Det er nu almindeligt antaget inden for Die Linke, at partiet i det mindste skal søge at tage del i regionale regeringer. Venstrefløjens vover ikke at sige fra. »Vi kan ikke lade SPD og de Grønne regere alene. En social politik er kun mulig sammen med os«, var titlen på partiledelsens ho- vedindlæg til partikongressen i Rostock i 2010. Vi må have alternativer til CDU-FDP-koalitionen. Som om SPD og de Grønne ikke gerne lod arbejderne betale krisen. Der er ikke længere nogen skarp politisk kritik af disse partier.

»Die Linke kan regere, endda bedre end de andre. Og i Mecklenburg-Vorpom- mern har vi helt klare ideer om, hvad der skal forbedres og hvordan,« sagde Steffen Bockhahn, regional formand for Die Linke i Mecklenburg-Vorpommern, til kongres- sen [6].

Die Linke siger, at de kombinerer sociale og politiske protester med opstilling af mulige alternativer og politisk virkelighed inden for regerings-rammerne. Som om

der i dag var samvirkende kræfter, der gjorde det muligt at lægge så meget pres på regeringerne, at de er nødt til at skabe vigtige reformer til folkets gunst. Disse kræfter er der ikke, og den eneste konse- kvens af partiets indstilling er at lamme massebevægelser og inkorporere dem i systemet, som vi så det i Berlin.

Erfaringerne med kommunisters delta- gelse i europæiske regeringer har vist, at deltagelsen ikke engang standser privati- seringer, sociale tilbageskridt eller endda imperialistiske krige. Disse erfaringer har rystet tilliden til de partier, der har delta- get i regeringssamarbejder og vist, at de ikke adskiller sig fra andre partier.

Deltagelse i en borgerlig regering, do- mineret af kapitalistiske monopoler, svæk- ker de antikapitalistiske kræfter.

Noter:

[1] Junge Welt, 8 April 2004.

<http://www.jungewelt.de/2004/04-08/004.php>.

[2] http://www.european-left.org/nc/english/about_the_el/documents/detail/zu...

[3] idem

[4] United Nations Economic and Social Council, 20 May 2011. Concluding Observations of the Committee on Economic, Social and Cultural Rights. Ger- many. <http://www.ag-friedensforschung.de/themen/Menschenrechte/deutsch-un.pdf>

[5] http://www.die-linke.de/fileadmin/download/dokumente/programm_der_partei... In English »Programme of the Die Linke Party« http://en.die-linke.de/fileadmin/download/english_pages/programme_of_the...

[6] Disput, juin 2010. http://www.die-linke.de/fileadmin/download/disput/2010/disput_juni2010.pdf

VI FÅR IKKE SOCIALISMEN FORÆRET

Af Jørgen Petersen, formand for Kommunistisk Parti

Hvad er socialisme, og hvordan når vi derhen? Det er en debat, som flere og flere tager fat på både i Danmark og på internationalt plan. Behovet for et andet samfund er åbenlyst. Men det er nødvendigt med klarhed om de bærende principper for et socialistisk Danmark, ellers når vi aldrig målet, understreger Kommunistisk Parti.

Arbejderbevægelsen havde socialisme som målsætning fra sin start. Igennem årene har Socialdemokraterne, SF og andre med dem givet op og stillet sig andre mål. De erklærer klassekampen for ophørt og ønsker ikke længere et opgør med kapitalismen. De har kastet sig ind i den umulige opgave at skabe en kapitalisme med et menneskeligt ansigt ved at lappe på de værste konsekvenser af det kapitalistiske udbyttersamfund.

I dag har de traditionelle reformistiske partier i hele EU tilsluttet sig storkapitalens krav om en finanspagt, der sender regningen for kapitalismens krise til den arbejdende befolkning for at redde euroen og det kapitalistiske system. Den danske regering har fra første færd tilsluttet sig denne udvikling. Derfor svigtede regeringen sine valgløfter. Grundlaget for ideen om centrum-venstre smelter væk.

I dag raser krisen som en konsekvens af kapitalismens indre modsætninger, der grundlæggende er skabt af den private ejendomsret til produktionsmidlerne.

Storkapitalen er i offensiven. Arbejderbevægelsen er på hælene. Løndumping, arbejdsløshed, dårligere velfærd og et demokrati der tømmes for reelt indhold. De sejre, vi vandt i går, forsvinder som dug for solen i dag. Under kapitalismen er det i bund og grund jungleloven, der hersker.

Vores samfund gennemgår en rivende udvikling, hvor arbejderklassens hævdvundne rettigheder er under angreb. Storkapitalen har ikke længere brug for classesamarbejdet, som i stigende omfang erstattes af diktater. Samfundet er blevet mere rå. Derfor er det mere end nogensinde nødvendigt at have klare ideer om vejen til socialisme, og hvad der vil være de bærende elementer i et socialistisk Danmark.

INGEN MODEL FOR SOCIALISME

Selv om kapitalismen kan virke stærk og uovervindelig, undergraves systemet af sine egne modsætninger. Historiens hjul kan ikke sættes i stå. Der er brug for et nyt samfund uden udbytning og undertrykkelse.

Lad mig understrege med det samme: Danmark er et højtudviklet imperialistisk land. Der findes ikke en model for socialisme, man kan kopiere i Danmark, men der findes en række grundlæggende erfaringer, som vi kan bygge videre på. Det kræver nytænkning.

Historisk blev socialismen i Europa skabt, efter at en kriseplaget storkapital på

vores kontinent satte kloden i brand med to verdenskrige.

I dag raser kapitalismens krise igen og sætter demokratiet under hårdt pres. Det er en udvikling, der forstærkes markant af udsalget af national selvbestemmelsesret til EU, som tiltager sig magt over blandt andet velfærd, arbejdsmarked og finanspolitik.

I stadig flere lande i Europa bliver kommunistiske partier forbudt. Retten til faglig organisering og kollektive overenskomster indskrænkes markant i EU. Ytringsfriheden begrænses. EU har demonstreret sin manglende respekt for folkevalgte politikere med indsættelsen af »teknokrat-regeringer« i både Grækenland og Italien som direkte redskaber for den europæiske storkapitals interesser.

Rundt omkring i Europa står højreekstremister og fascisterne endnu engang på spring og har påbegyndt kampen for at kontrollere gaderne. Udviklingen i Grækenland, Italien eller Ukraine viser, hvor hurtigt omstændighederne kan ændre sig.

Derfor er det en meget snæver betragtning, når Enhedslisten i sit nye principprogram nu har besluttet, at overgangen til socialisme i Danmark kun vil kunne ske gennem valg og folkeafstemninger.

Kommunistisk Parti har en noget mere nuanceret opfattelse af mulighederne, som tager afsæt i den virkelighed, der allerede findes i Europa i dag.

VI FÅR INTET FORÆRENDE

Socialisme er ikke noget, der falder ned fra himlen. Det er noget, der skal kæmpes for.

Afsættet for Kommunistisk Parti er at styrke den kamp, der i dag føres for at forsvare den kollektive velfærd, forsvare de-

mokratiet og arbejderklassens løn- og arbejdsforhold. Det er også en kamp for national selvbestemmelse, der skal bringe Danmark ud af EU og NATO.

Det er igennem disse kampe, at nye alliancer kan udvikles, og der kan skabes bred enhed om en række centrale krav og målsætninger, som kan svække storkapitalens magt, indflydelse og manøvrerum. Det er igennem disse kampe, at styrkeforholdet i samfundet kan rykkes til arbejderklassens gunst.

Kommunistisk Partis målsætning om socialisme er derfor afsættet for den taktik og politik, som vi lægger frem.

Det er vores opfattelse, at skabelsen af et socialistisk Danmark kun vil være muligt, hvis arbejderklassen – som udgør det store flertal af den danske befolkning – sammen med de alliancepartnere, som vokser frem i kampen, konkret stiller sig i spidsen for en revolutionær proces, som ikke kan ses snævert nationalt.

I Kommunistisk Partis program understreges det, at:

»Udviklingen frem mod socialisme vil ikke ske isoleret i Danmark.«

I takt med Danmarks stadig mere omfattende integration i EU og dens ekspanderende, overstatslige institutioner, bliver også kampen for socialisme stadig mere sammenvævet på tværs af grænserne. Derfor arbejder Kommunistisk Parti aktivt for, at de kommunistiske partier indenfor EU og dets indflydelsessfære udvikler et tæt kampfællesskab og en fælles strategi vendt imod monopolkapitalen og imperialismen.

STATEN OG DEN OFFENTLIGE SEKTOR

Staten har historisk været et redskab for den herskende klasse til at undertrykke

det store befolkningsflertal. Sådan er det også i Danmark.

Staten i det kapitalistiske Danmark er hæren, politiet, domstolene, Folketinget og centraladministrationen. Allerede Marx understregede, at det ved overgangen til socialisme er nødvendigt at nedbryde den borgerlige stat og i stedet opbygge en folkemagt, der skabes gennem befolkningens aktive deltagelse. Det er også kommunisternes opfattelse i dag.

I debatten om socialisme i Enhedslisten er det blevet fremført, at staten ikke er et redskab for den herskende klasse, men en kampplads som kan transformeres og bringes under demokratisk kontrol. Konsekvensen af en sådan holdning er en afskrivning af arbejderbevægelsens dyrt vundne erfaringer.

Hvis den borgerlige stat så at sige kan overtages, ja så er revolutionen ikke længere en nødvendighed. Hvis man har en sådan holdning, vil man derfor også formulere en strategi, som er snæver parlamentarisk, og ikke vil kunne sikre det nødvendige brud med det kapitalistiske udbyttersamfund.

I diskussionen om socialisme har der været en unødigt forvirring, fordi nogle har sammenblandet den store offentlige sektor i Danmark med staten. Det er to forskellige ting.

Borgerskabets undertrykkelsesapparat er den herskende klasses redskab til at sikre kapitalismen. Det gøres i dag i et stadig tættere samarbejde med storkapitalen i hele den vestlige verden, især gennem EU og NATO.

Den borgerlige stat kan ikke vindes af arbejderklassens sag. Den står i vejen for folkemagten og må derfor nedbrydes.

Men børnehaverne, DSB eller folkeskolen, ja hele den offentlige sektor, er ikke en del af staten. Den skal styrkes radikalt og bringes under folkelig kontrol.

I sidste ende er det den eneste måde at sikre udviklingen af den kollektive velfærd, sådan som det store flertal af befolkningen ønsker det.

Et socialistisk Danmark vil få direkte betydning for fordelingspolitikken. Under socialismen vil alle få løn efter deres egen indsats. Solidaritet vil gennemsyre samfundet og sikre, at der tages hånd om alle, der ikke er i stand til at klare sig selv.

Endeligt vil et socialistisk Danmark frigjort for spekulation og profithensyn kunne sikre en energiforsyning baseret på vedvarende energi, et økologisk landbrug og gøre op med forbrugerismen.

SOCIALISMENS MÅLSÆTNINGER

Diskussionen om, hvad socialisme egentligt er, har mange gange været på vildspor. Spørgsmålet om hvorvidt man kan eje sin egen tandbørste eller ej, viser, at der hersker en grundlæggende forvirring om, hvad socialisme egentligt er for en størrelse.

Kommunisternes afsæt er, at socialisme på alle måder vil styrke arbejderklassens rolle i samfundet. Arbejderklassen har – med Marx' ord – alt at vinde og kun sine lænker at tabe.

Socialisme er et overgangssamfund, som vil blive udviklet over en lang periode. Kommunisternes mål er et kommunistisk samfund, hvor menneskets udbytning af mennesket endeligt ophører.

Indførelse af socialisme vil naturligvis ikke betyde, at man vil fratage nogen mennesker deres bolig, bil eller andre ting,

som de har købt for penge, de har tjent gennem deres eget arbejde.

Tværtimod. Det er storkapitalen, som er i skudlinjen. Socialismen vil som sit afsæt fratage storkapitalen de ufattelige rigdomme, den har akkumuleret ved udbytning af menneskers arbejde, spekulation og udplyndring af samfundets naturrigdomme.

Det er altså monopolerne, bankerne, kapitalfondene og lignende, som ejer og kontrollerer de afgørende produktionsmidler, som skal nationaliseres. Det er ikke almindelige menneskers bolig, cykel, sommerhus eller for den sags skyld den lille selvstændige med egen butik eller værksted. Alle disse mennesker har et grundlæggende interessefællesskab i kampen imod storkapitalen.

Mindre end én procent af klodens befolkning ejer to femtedele af klodens rigdomme. Denne grundlæggende ulighed kendetegner også Danmark.

Med krisen er uligheden blevet værre og værre. Stadig større dele af samfundsejendommene privatiseres og udliciteres, ofte til grådige kapitalfonde der ikke er drevet af samfundets behov, men alene ønsket om kortsigtet profit.

Man kan ikke indføre og opbygge socialisme uden at sikre en kollektiv ejendomsret til de vigtigste produktionsmidler. Igennem socialismen kan det sikres, at det er befolkningen, som er den reelle leder af produktionen.

SOCIALISME I DANMARK

I et socialistisk samfund vil man nationalisere hele den finansielle sektor, vand, varme, telekommunikation, den kollektive trafik og påbegynde genopbygningen af

den danske industriproduktion. Ligeledes vil man sikre, at uddannelse, pleje, sundhed, børnepasning og lignende velfærdsydelser ikke gøres til genstand for private virksomheders profitjagt.

Socialismen vil blive skabt af den danske arbejderklasse, som udgør det store flertal af befolkningen. Et socialistisk Danmark vil bygge videre på det danske folks kulturelle, historiske og økonomiske betingelser.

Hvordan et socialistisk Danmark konkret skal se ud, afgøres af den arbejderklasse, som vil bygge socialismen op engang i fremtiden.

Socialismen er ikke en utopisk drøm, men en nødvendighed. Kun socialismen kan sikre den kollektive velfærd, som jo netop bygger på den solidaritet, som er en af socialismens bærende ideer. Det betyder konkret, at socialismen vil garantere sundhed, arbejde, bolig, uddannelse og omsorg.

Folkemagten vil garantere demokratiet. Socialismen vil gøre op med terrorlove og overvågningssamfundet, udvide demokratiet og sikre ytrings-, informations-, forsamlings-, organisations- og religionsfrihed og retten til fri kulturel udfoldelse.

Socialismen vil sikre den enkeltes frie udvikling, som betinger alles frie udvikling. Det betyder også, at socialismen aktivt vil bekæmpe enhver form for diskrimination på grund af seksuel orientering, etnicitet eller religion.

Enid Riemenschneider skriver om, hvordan venstrepartierne i Europa i disse år oplever stor tilslutning – som for eksempel ved EU-valget i 2014. Artiklen beskæftiger sig med bevægelsesnes og partiernes ideologi og især med EU's venstreparti, »Det europæiske Venstreparti«.

Jørgen Petersen forklarer, hvorfor det ikke kan lade sig gøre at ændre EU indefra, som Europæisk Venstreparti insisterer på.

Ali Rückert beskriver meget konkret, hvordan presset fra anti-kommunismen satte ind efter socialismens sammenbrud, hvordan de blev lovet succes med opskriften »åbenhed og fornyelse« under henvisning til den politik, som de kommunistiske partier, der havde fulgt »Eurokommunismens« revisionistiske vej i 70'erne og 80'erne, førte.

Herwig Lerouge beskæftiger sig med det parlamentariske spørgsmål. Blandt andet spørgsmålet om deltagelse i regeringer i det kriseramte Europa, hvor storkapitalen gennem EU dikterer nedskæringer over en bred kam.

Jørgen Petersen skriver om, hvorfor det er nødvendigt at have klarhed om de bærende principper for et socialistisk Danmark, for at gøre op med den kriselagede kapitalisme.

Kommunistisk Parti
maj 2015

Kommunistisk Parti